Temps Ordinari -Vintè diumenge



Per DavidG el dl., 08/08/2022 - 00:00

Jr. 38,4-6.8-10
He 12,1-4
Lc 12,49-57

Us dono la pau. Us dono la meva pau. No una pau com la que dona el món. (Jn 14,27)

De vegades, la pau, definida com a absència de conflicte, no és el camí que porta cap a la reconciliació amb un mateix, amb els altres i amb Déu. De vegades, la pau és una excusa per romandre en un estat de coses que no representa ni facilita la realització del somni de Déu per al món. En nom de la pau, de vegades, es reprimeix la benaurança, cercant un benestar immediat o el benefici d'uns pocs, on els més petits, els més pobres i els més vulnerables acaben arraconats.

Aquesta pau és la que Jesús no ha vingut a portar. Aquesta pau és la que, com a seguidors de Crist, hem de denunciar profèticament, perquè refrena el dinamisme de conversió en el que val la pena viure, pelegrins com som.

Així com els principals de Jerusalem acusen el profeta davant el Rei perquè els interpel·la, els remou i els treu de la pau exclusiva d'uns pocs, també nosaltres ens sentim temptats de baixar a la cisterna el profeta que duem dins, i deixar-lo ben colgat en el fang, no fos cas que ens tragués de l'endormiscament. Això sí, amb cordes, poc a poc, aquells homes baixaren Jeremies a la cisterna de Melquies, on no hi havia aigua, sinó el fang que ho empastifa tot i impedeix donar cap passa endavant.

En aquest temps d'estiu, que sol ser de vacances per a molts, podem tenir la temptació d'enviar el profeta a la cisterna plena de llot. De vegades aprofitem les vacances, els caps de setmana o qualsevol temps de lleure per a enfonsar en el fang la voluntat i les conseqüències del seguiment de Crist. Si aquest seguiment sols pertanyés a les nostres hores formals, això seria senyal de que no hem fet prou nostra encara l'alegria de l'Evangeli i la pau que porta Jesús. El nostre seguiment de Crist hauria esdevingut un percentatge més del nostre temps, i no Aquell que tot ho amara, ho ordena i ho porta al ple sentit. La feina, la família, el lleure, la política... i també Jesús. Per això, quan arriben les vacances, de vegades, semblen caure totes les obligacions i deixem de pagar un delme religiós a qui sentim que, en el fons, no va del tot amb nosaltres, malgrat hi haguem de conviure.

Jesús aspira a no ser una cosa més en la nostra vida, sinó el punt que unifica tots els aspectes de l'existència. Ens dirà Sant Pau: Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Per arribar a la felicitat que li era proposada...(He 12, 3). Perquè d'això es tracta, i aquesta és la invitació de Déu per a nosaltres: he vingut per a que tinguin vida a desdir (Jn 10,10). Posar-se en camí, tenint la mirada fixa en Jesús, porta a deixar paus esquifides, succedanis de Regne de Déu, i assumir la prova, el baptisme regenerador, el foc que purifica.

Els lligams personals més propers com són els familiars també queden qüestionats per la pau de Jesús. La divisió per un instant pot esdevenir el camí que porti a uns nous vincles de plenitud. De vegades, cal dividir per vèncer qui vol fer emmudir el profeta que duem dins. Jesús ens convoca a una nova fraternitat, a una nova familiaritat amb Déu i amb els altres.

El *shalom* de Jesús no sols inclou el que desitjava un bon jueu en arribar o acomiadar-se: el benestar físic, la felicitat perfecta i l'alliberament que portaria el Messies quan arribés. El shalom que Jesús ens desitja, la seva pau, és que puguem estimar tal com Ell ha estimat, fins a l'extrem. Aleshores, envoltat d'un núvol tan gran de testimonis que, abans que nosaltres, ha recorregut aquest camí de benaurança, assumirem la pròpia creu, i ens disposarem a oferir la vida pels altres.

ETIQUETES
PAU VACANCES LLIGAMS DIVISIÓ